

Eduart Martínez-Sabater i Seguí

(Chest, Foya de Bunyol, 1896 - Valencia, 1946)

Fon un advocat i polític valencià. Llicenciat en dret per l'Universitat de Valencia, durant la seua època escolar col·laborà com a il·lustrador en la publicació valencianista Patria Nova en el pseudònim de Bruañes. El 1910 s'afilià a la Joventut Valencianista, de la que aplegà a ser president, i col·laborà en el seu òrgan, La Correspondencia de Valencia. En 1920 es presentà a les eleccions municipals per l'Unió Valencianista Regional i col·laborà en el El Cuento del Dumege, a on va defensar la nació valenciana.

Al proclamar-se la Dictadura de Primo de Rivera canvià d'opinió i de gener de 1924 a març de 1925 fon designat diputat provincial pel districte de Xativa-Albaida, i posteriorment dirigí el manicomí de Valencia. També publicà articles, ara de caràcter espanyolista, en La Voz de Valencia, Diario de Valencia, Las Provincias i La Época.

Quan es proclamà la Segona República Espanyola, gràcies a la seua amistat en José Calvo Sotelo, fundà la secció valenciana de Renovación Española i adquirí La Voz de Valencia, des d'on va dirigir campanyes en defensa de la monarquia i de la religió. Fon nomenat vocal del Tribunal de Garanties Constitucionals de la República. En les eleccions generals espanyoles de 1936 fon el cap en Valencia del Bloc Nacional, però no fon escollit. Des d'eixe temps fon un dels organitzadors en Valencia de la sublevació militar del 18 de juliol de 1936. En fracassar el colp fon detingut i lliberat al poc de temps, cosa que aprofità per a demanar asil a l'embaixada de Chile, d'on anà al port de Gandia i en un barco pogué passar a la Zona Nacional. Allí col·laborà activament en treballs de propaganda.

Quan les tropes franquistes ocuparen Valencia, fon nomenat Delegat de Premsa i Censura del Moviment Nacional, i també deca del Col·legi Oficial d'Advocats de Valencia i acadèmic de número de la Real Academia de Cultura Valenciana fins a la seua mort. Ademés fon procurador en les Corts franquistes de 1943 a 1946 i un dels desset procuradors que juntament en unes altres deu personalitats firmaren el Manifest dels Vintiset promogut pel també procurador Joan Ventosa i Calvell en l'esperança d'una restauració monàrquica en la persona de Joan de Borbó i Battenberg i la reconstrucció del partit de Ventosa: la Lliga Catalana.

